

Margrete: Ja, det kender jeg. Alt, hvad vi nydelige smaa Kvinder har at gøre, er at sidde ved Kaminen med vort Broderi, at slaa vore elskelige Øjne op mod eder og hæve vore sølvklare Stemmer til en overbevisende Tale — for at faa alt i Verden, hvad vi begærer.

Lassen: Kvinderne skal ikke altid sidde i Kaminkrogen. De skal selv have Ret til at indgive Petitioner om offentlige Sager, som angaar dem selv, men jeg paastaar ganske vist, at dette i Forening med eders vidunderlige Evne til personlig at paavirke os Mænd er alt, hvad I behøver. Men lad det nu komme an paa en ærlig Prøve. Og hvad saa end Udfaldet bliver, kære Margrete, saa skal og bør det tilsidst forene os, De har jo sagt, at De elsker mig? (Tager hendes Haand.)

Margrete (trækker Haanden til sig): Jeg sagde, at jeg maaske kunde komme til at elske Dem. Man véd aldrig, hvad man kan, før man har prøvet derpaa. Men hör — for at tale om noget andet — kan De gætte, hvem der besøgte mig imorges?

Lassen: Det opgiver jeg, før jeg prøver derpaa. Den halve By kan jo have været her.

Margrete: Mabel Pehrson, og hun vil have mig til at hjælpe sig med at samle Stemmer for hendes Fader? Jeg sagde hende, at jeg vilde det. Skulde ikke John Pehrson være en udmærket Borgmester for vor By? Han er saa honnet og saa dygtig.

Lassen: Han har ikke den fjerneste Udsigt til at faa Stillingen. Sandrup har sine bestemte Planer dermed, og Majoriteten støtter ham.

Margrete: Naturligvis vil alle Fabrikarbejderne som Sandrup vil. Men de bedste Mænd her i Byen vil ikke gøre det, det er jeg vis paa, og jeg kan faa alle mine Venner til at støtte Pehrson. Enhver indrømmer, at han er den bedste af dem, der søger. Ernst — De stemmer jo nok paa ham, gør De ikke?

Lassen: Det vilde ikke gaa an, Margrete; vel indrømmer jeg, at han er den bedste af dem, som Valget staar imellem, men jeg er nødt til at holde mig til mit Parti.

Margrete: Henrik Sandrup er vis paa sit Valg ogsaa uden Deres Stemme, saa slip dog Deres Parti for én Gangs Skyld. For min Skyld — om ikke for nogen anden Grund — saa vær nu god og stem, som jeg ønsker.

Lassen: Om jeg gjorde det for nogens Skyld, saa gjorde jeg det for Deres.

Margrete: Det vilde gøre mig saa lykkelig.

Lassen: Min Stemme vilde hverken gøre fra eller til. Desuden er der noget, der hedder Taknemmelighed. Og Sandrup skaffede min Broder en Sagerførerstilling.

Margrete (leende): Aa, min stakkels »personlige Indflydelse«, som De fortalte mig skulde udvirke saadanne Undere. Den svigter mig den første Gang, jeg prøver den. Jeg indser nu, hvad I Mænd mener med »den indirekte Indflydelse«; det er ikke, at en Kvinde faar sin Mand til at gøre, hvad hun vil, men at hun bruger den til at faa ham til at gøre akkurat, hvad han selv alligevel vilde gøre.

Lassen: Nej, paa ingen Maade. De maa ikke tro, at jeg vilde afslaa alle Deres Anmodninger, fordi jeg afslaar Dem denne ene.

Margrete: Men tænk dog, saa usikkert det er for mig. Hvordan skal jeg vel kunne vide, hvilken De vil afslaa?

Lassen (vred): De er dog saa fortvivlende — (Fru Strøm kommer ind med et Brev i sin Haand.)

Fru Strøm: Margrete, Diakon Olde kommer her for at tale ved Klubmødet i Aften. Hans Emne er »Kvindernes Indflydelse«; jeg var saa ubesindig sidste Maaned at sige ham, at han kunde komme naar som helst og blot melde sig. Fru Marx fortæller mig nu, at han

er i heftig Opposition til vort Andragende. Jeg er saa ked deraf.

Lassen: Hvilket Andragende?

Fru Strøm: Læser De da aldrig Aviser? Der gaar jo ikke en Dag, uden at vi har noget i om Petitionen.

Lassen: Naturligvis er det puttet ind i Kvinde-Rubrikken mellem »Moder fra Paris« og »Opskrift paa stuvende Kastanier«.

Fru Strøm: Jeg maa tilstaa, for det meste staar vore Annoncer i et Hjørne. Seer De, vor Klub, Fremskridtsklubben, har sat en Petition op, der er undertegnet af alle skatteydende Kvinder og Mænd. Den protesterer imod at have Spillehulen »Dodds Kælder« aaben. Der er en Lov for vor By, som, hvis den blot blev sat i Kraft, vilde befri os for denne Skændsel. Og den gamle Diakon Olde kommer for at tale derimod.

Margrete: Vær forsigtig Moder. Diakon Olde og Lassen er beslegtede Sjæle.

Lassen: Det gamle, middelalderlige Relikvie! Hvad kan jeg have fælles med ham?

Margrete: For det første Deres egne middelalderlige Ideer om Kvinden.

Lassen: Det kan godt være, han har Ret i Kvindespørgsmaalet. Jeg har ikke hørt ham tale derom.

Fru Strøm: Saa bliv og hör ham nu.

Lassen: Det kunde maaske lade sig gøre.

Fru Strøm: Jeg maa i Telefonen advare Fru Marx og sige hende, at Diakonen optræder paa Scenen. I to maa ikke lytte. Jeg er bange, jeg bruger stærke Ord. (Fru Strøm gaar.)

Lassen: Det er nu alligevel ikke fornuftigt at fordømme mig, fordi jeg ikke opgiver min Mening for at behage Dem.

Margrete: Og det er ufornuftigt af Dem at vente, at jeg skulde tro, at jeg kunde faa alt, hvad jeg ønskede i Livet, blot afhængende af min Duelighed til at influere det stærke Køn. I mit Hjerte tror jeg dog, De har Ret i at holde paa Deres egen Mening og ikke opgive den for nogen Kvinde, hvor kær hun end maatte være Dem.

Lassen: Alligevel Margrete, kunde jeg ikke andet end give efter for Deres Indflydelse, om jeg syntes, Deres Grunde var tilstrækkelig gode. Men det gør jeg ikke.

Margrete: Formodentlig vil vi altid være af forskellige Anskuelser om, hvad der er fornuftigt. Hvor det dog er bekvomt for Dem at sige saa mange kække Ord og slippe saa billigt deraf.

Lassen: De er uroftødig mod mig.

Margrete: Nuvel jeg føler mig haardhjertet mod eders Køn idag og med god Grund. Er jeg ikke gaaet fra Dør til Dør og har ventet i timevis i støvede Kontorer, og er jeg ikke blevet raadet og formanet og har maattet putte alle mulige Spydigheder i Lommen.

Lassen: Men hvad har De da haft for?

Margrete: Jeg har været rundt med Petitionen, som Moder talte om. Med Deres Ord, jeg har udøvet min Ret til at ville indgive en offentlig Petition. Atten af de mest betydelige Forretningsfolk her i Byen havde Lejlighed til at sætte deres Navn under Petitionen, Mænd, der er ridderlige Hjælpere for Kvinderne i denne By.

Lassen: Og? —

Margrete: Een eneste gjorde det. Dodds Spillehule lader til at være populær hos den alvorlige Del af Kommunen, endskønt jeg ofte nok ser dens Sønner komme ravende hjem deraf.

Lassen: Men de gav vel Grunde, vil jeg antage —

(Fortsettes)

Mand og Kvinde.

Da jeg var 10 Aar gammel, var jeg den stolte Besidder af en rigtig ægte Kamp-Hane med brogede Fjor og skarpe Sporer. Min Ejendomsret strakte sig ogsaa over nogle hyggelige, spagfærdige Høns, hvis eneste Undskyldning for at leve syntes at være deres Utrættelighed i at give os Æg. En klar Foraarsmorgen spankulerede Kamp-Hanen frem og tilbage i Gaarden yttrende højlydte Udfordringer til sine Naboer om at møde ham til Kamp i Indkørsels-Alléen; medens en af hans fredsommelige Koner ivrigt skrabede i Jorden for at finde Føde til sig og sin — samt hans — Yngel af dunede Kyllinger. Men Porten stod paa Klem og gennem den sneg en omstrefende Hund sig ind i Gaarden og gik straks løs paa Kyllingerne. Kamp-Hanen udstødte øjeblikkelig et Varselsskrig til sin Kone og fløj i det samme op paa Plankeværket, og fra dette sikkert Stade fulgte han Kampen. Den fredsommelige Høne organiserede imens et rask Tilbagetog og forsøgte at danne en Slags Bagtrop, idet den med sine Skrig, med sine opspilede Vinger, ludende Hals og brusende Fjer bestræbte sig for at lade Hunden forstå, hvilke skrækkelige Ting der ventede den, om den kom hende paa nært Hold. Den kom. Revet omkuld af Hundens Spring fik Hønen snart Fodfæste igen og fløj op paa dens Ryg; med Næb, Kloer og Vinger opfyldte hun sine forrige Trusler saa godt, at hun afledede dens Opmærksomhed fra de gule Lækkerbidskener foran den til den bloddryppende Fjende paa dens Ryg.

I dette spændende Øjeblik kom jeg lobende til med en tyk Stok, og Røveren flygtede, hvorpaa Helten oppe paa Plankeværket for hele Verden proklamerede Sejren med høj og skingrende Galen. I min retfærdige Harme kastede jeg Stokken efter Pralhalsen med det uventede og ikke helt pinlige Resultat, at dens kujonagtige Hals knækkede over.

Da jeg fortalte min Moder, hvad jeg havde gjort, og hvorfor jeg havde gjort det, sukkede hun og udbrød: »Min Dreng, der kommer nok den Dag, da du bedre vil forstå dit Køn.«

(Indledning til: »Man and Woman. The Female the Higher Type«. Af William T. Belfield. M. D. »Progress«.)

Rettelse.

I Pag 7 af Kvindestemmeretsbladets Extranummer staar: »I 1794 udsendte Mary Astell« istedetfor: »I 1694« og vi vilde nødig berøve denne Dame Æren af at have været et helt Aarhundrede forud for Mary Wolstonecraft.

Jus Suffragii.

Det internationale Kvinde-Stemmeretsblad, Jus Suffragii, begynder i October sin anden Aargang. Kvindestemmerets Bladets Kontor, Bredgade 34, modtager Indmeldelse af nye Subskribenter, som ved at indbetale 3 Kr. 35 Øre faar Jus Suffragii sendt pr. Post til deres Bopæl hver Maaned.

Beretning om Kongressen.

Fru Statsminister Qvams højest interessante Beretning om Kvindernes Stemmerets Kongress i København fra 6—11 August 1906 samt medfølgende Oplysning om Arbejdet for Kvinders Stemmeret i Norge, kan erholdes tilsendt, naar man skriver til Fru Münster, Bredgade 34.

Redigeret af Fru Johanne Münster, Bredgade 34, København, til hvem nye Subskribenter kan henvende sig, om de ønsker Bladet tilsendt.